

**Konsekwencje niezgodności
ostatecznych decyzji
administracyjnych oraz
prawomocnych orzeczeń
sądowych z prawem
Unii Europejskiej**

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

Przedmowa

Wraz z przystąpieniem RP do UE znacznej zmianie uległ sposób stosowania prawa przez organy administracji i sądy administracyjne, ze względu na pojawienie się w krajowym porządku prawnym nowych i nieznanych dotychczas źródeł prawa. Z dniem 1.5.2004 r., tj. z dniem akcesji RP do UE, polskie organy administracji oraz sądy administracyjne zostały zobligowane do stosowania prawa unijnego, w tym również do uwzględnienia obowiązków wynikających z orzecznictwa sądów unijnych. Tym samym organy administracyjne funkcjonują w otoczeniu, w którym na terytorium jednego państwa obowiązuje prawo tworzone w różnych centrach prawodawczych, także poza tym państwem (multicentryczność systemu prawa)¹.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem TS, krajowe przepisy proceduralne, w braku ustalenia odpowiednich przepisów na poziomie UE, powinny być stosowane w celu realizacji uprawnień wynikających z unijnego porządku prawnego. Stosowanie krajowych regulacji nie może mieć zatem charakteru dowolnego, ponieważ powinno spełniać wymogi wynikające m.in. z zasady autonomii proceduralnej², której poświęcone są niniejsze rozważania. Podstawowy problem występujący podczas stosowania krajowych instytucji proceduralnych stanowi konieczność wyważenia, z jednej strony, wywodzonego z prawa UE uprawnienia a z drugiej obowiązku działania organu administracji w ramach zakreślonych przez polskie prawo, a w szczególności postępowanie administracyjne. Problem ten jest szczególnie widoczny w przypadku niezgodności z prawem unijnym ostatecznych decyzji administracyjnych oraz prawomocnych orzeczeń sądów administracyjnych. Niezgodność ta może bowiem zaistnieć w sytuacji wydania przez TS orzeczenia zawierającego odmienną interpretację prawa unijnego niż ta, która została zaprezentowana we wcześniejszych decyzjach organów administracji oraz wyrokach sądów administracyjnych³. Stan prawomocności lub ostateczności powyższych

---

¹ Szerzej na temat koncepcji systemu prawa odnoszonej do tworzenia i stosowania prawa zob. S. Biernat, M. Niedźwiedź, w: R. Hauser, A. Wróbel, Z. Niewiadomski (red.), *Konstytucyjne podstawy funkcjonowania administracji publicznej*. SPA, T. 2, Warszawa 2012, s. 123; A. Kalisz, *Multicentryczność systemu prawa polskiego a działalność orzecznicza Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka*, RPEiS 2007, Nr 4, s. 35; Z. Kmiecik, *Postępowanie administracyjne i sądowniczo-administracyjne a prawo europejskie*, Warszawa 2010, s. 19–20; E. Łętowska, *Zapewnienie skuteczności orzeczeniom sądów międzynarodowych*, EPS 2010, Nr 10.

² Pojęcie zostało wyjaśnione w Rozdz. I § 1.

³ Poza zakresem niniejszej publikacji pozostaje opis możliwych form naruszenia prawa unijnego. Szerzej w tej kwestii I. Andrzejewska-Czernek, *Wykładnia prawa podatkowego Unii Euro-*

rozstrzygnąć może wystąpić zarówno w przypadku wyczerpania środków zaskarżenia, jak również skutecznego upływu terminu do ich złożenia. W niniejszej pracy przyjęto, że pojęcie ostatecznej decyzji administracyjnej (w tym też podatkowej) odnosić należy do decyzji, które nie były przedmiotem zaskarżenia do sądu administracyjnego lub też takich, których zgodność z prawem UE pozytywnie ocenił sąd administracyjny.

Poza zakresem badań objętych niniejszą publikacją pozostają zarówno zwykłe środki odwoławcze⁴ przewidziane w postępowaniu administracyjnym, podatkowym czy sądownoadministracyjnym, jak i instytucja skargi do sądu administracyjnego. Powyższe wynika z faktu, że nieostateczna decyzja lub nieprawomocny wyrok podlegać może dalszej kontroli instancyjnej lub sądowej, w ramach której istnieje możliwość zbadania kwestii zgodności takiego rozstrzygnięcia z prawem unijnym. Odmiennie natomiast kształtuje się możliwość weryfikacji prawidłowości wykładni prawa unijnego w odniesieniu do ostatecznych decyzji administracyjnych, a w szczególności prawomocnych orzeczeń sądowych, która jest w dużym stopniu ograniczona lub niemożliwa z uwagi na ochronę trwałości takich rozstrzygnięć w porządkach prawnych państw członkowskich. W przypadku takich rozstrzygnięć możliwy jest konflikt pomiędzy obowiązkami państw członkowskich wynikającymi z prawa UE, a stabilnością krajowych porządków prawnych. Wyważanie obu tych wartości ma istotne znaczenie zarówno z teoretycznego punktu widzenia (relacja prawa krajowego oraz unijnego), jak i praktycznego (ochrona praw jednostek wywodzonych z prawa UE).

Na podstawie orzecznictwa TS można wyróżnić dwa zasadnicze mechanizmy będące konsekwencją niezgodności z prawem unijnym ostatecznych decyzji administracyjnych oraz prawomocnych orzeczeń sądowych: 1) wzruszenie takich rozstrzygnięć; 2) odmowa zastosowania przepisów krajowych określających skutki prawne takich aktów. W pięciu rozdziałach poświęconym powyższym mechanizmom podjęta została próba wskazania ich istoty oraz warunków stosowania. Przedstawienie istoty każdego z mechanizmów wiązało się z określeniem stopnia ich ingerencji w krajowe porządki prawne. Dla realizacji praktycznych celów niniejszej publikacji konieczne było ustalenie obowiązków organów administracji (sądów krajowych), jakie orzecznictwo TS wiąże z danym mechanizmem, jak również, jakie prawa w tym zakresie mają jednostki.

W celu pełnej realizacji założonego celu badawczego, oprócz określenia standardu unijnego, konieczna była ocena przepisów KPA, OrdPU oraz PostAdmU pod kątem ich zgodności z zasadą równoważności i skuteczności. Przedstawienie samego standardu

---

pejskiej dokonywana przez sądy administracyjne oraz organy administracji podatkowej, Toruński Rocznik Podatkowy 2010, s. 89; P. Brzeziński, Unijny obowiązek odmowy zastosowania przez sąd krajowy ustawy niezgodnej z dyrektywą Unii Europejskiej, Warszawa 2010, s. 178–233; D. Miąsik, w: A. Wrobel (red.), Zapewnienie efektywności orzeczeń sądów międzynarodowych w polskim porządku prawnym, Warszawa 2011, s. 655–658; L. Leszczyński, w: R. Hauser, A. Wróbel, Z. Niewiadomski (red.), Wykładnia w prawie administracyjnym, SPA, T. 4, Warszawa 2015, s. 110.

⁴ W tym zakresie za zwykły środek odwoławczy może być uznany wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zob. Z. Kmieciak, Koncepcja decyzji ostatecznej (w ujęciu Kodeksu postępowania administracyjnego i Ordynacji podatkowej), ZNSA 2008, Nr 2, s. 11.

unijnego, bez podjęcia próby oceny, w jakim stopniu polskie regulacje proceduralne ten standard realizują, znacznie zużyłoby praktyczny wymiar niniejszej publikacji. W celu dokonania pełnej oceny zgodności prawa polskiego z zasadą równoważności i skuteczności konieczne było odwołanie się do orzecznictwa sądów administracyjnych, wyznaczającego rzeczywisty kształt instytucji proceduralnych przyjętych w polskim porządku prawnym. Istotnym składnikiem prowadzonych rozważań były także poglądy doktryny polskiej, jak również zagranicznej, w oparciu o zgromadzoną literaturę w języku polskim oraz angielskim. Należy podkreślić, że niniejsze opracowanie nie ma charakteru pracy prawnoporównawczej. Celem pracy nie było porównywanie polskich regulacji na tle rozwiązań przyjętych w innych państwach członkowskich, ale przedstawienie możliwości ich stosowania w świetle wymogów płynących z prawa unijnego z jednoczesnym poszanowaniem polskiej tradycji i kultury prawnej. Zaznaczyć dodatkowo należy, iż przedmiot publikacji nie obejmuje problematyki odpowiedzialności odszkodowawczej państw członkowskich za naruszenie prawa unijnego⁵, gdyż dochodzenie roszczeń odszkodowawczych następuje na zasadach określonych w prawie cywilnym, czyli w trybie odrębnym od postępowania podatkowego, administracyjnego i sądownoadministracyjnego.

Zaznaczyć należy, że badana tematyka ma doniosłe znaczenie tak w aspekcie teoretycznym, jak i w praktycznym. W ujęciu teoretycznym kluczowa jest relacja, a mówiąc ściślej wyważanie się („ścieranie”) zasady efektywności prawa unijnego oraz zasady lojalnej współpracy państw członkowskich z zasadą pewności prawa. W celu lepszego zobrazowania wzajemnych relacji wspomnianych zasad właściwe jest odwołanie się do koncepcji *R. Dworkina*⁶ – reguł prawa („wszystko albo nic”) i zasad prawa („mniej lub bardziej”). Zakwalifikowanie zarówno zasady efektywności prawa unijnego, zasady lojalnej współpracy oraz zasady pewności prawa jako zasad prawa pozwala lepiej zrozumieć proces orzekania przez TS w przypadku kolizji wspomnianych zasad w konkretnym stanie faktycznym. Taka konfrontacja nie prowadzi bowiem do niezastosowania jednej z zasad, ale do zastosowania ich „mniej lub bardziej”. Celem niniejszej pracy jest ustalenie wzajemnego wpływu wspomnianych zasad efektywności prawa unijnego, lojalnej współpracy i pewności prawa. W ujęciu praktycznym poruszana tematyka badawcza jest istotna dla jednostek, których uprawnienia mające podstawę w prawie unijnym zostały naruszone w toku zakończonego postępowania administracyjnego, podatkowego lub sądownoadministracyjnego. W niniejszej publikacji zostały przedstawione sytuacje, w których jednostki, powołując orzecznictwo TS, mogą skutecznie zakwestio-

---

⁵ Dorobek doktryny w tym względzie jest bogaty. Zob. np. *N. Półtorak*, Odpowiedzialność odszkodowawcza państwa w prawie Wspólnot Europejskich, Kraków 2002; *J. Zatorska*, Odpowiedzialność odszkodowawcza państwa członkowskiego za działania władzy sądowniczej na przykładzie Polski i Francji, EPS 2008, Nr 7; *W. Sadowski*, Odpowiedzialność odszkodowawcza państw członkowskich UE za orzeczenia sądów krajowych naruszające prawo wspólnotowe, PIP 2004, Nr 12.

⁶ *R. Dworkin*, Biorąc prawa poważnie, Warszawa 1998, s. 60–61.

nować ostateczne decyzje administracyjne i prawomocne orzeczenia sądów administracyjnych w przypadku ich niezgodności z prawem unijnym. Wnioski płynące z niniejszej publikacji mogą umożliwić organom administracji pełniejszą realizację obowiązków wynikających z art. 4 ust. 3 TUE w zakresie badanej problematyki.

Podkreślenia wymaga fakt, że rangę problematyki poruszonej w niniejszej pracy dostrzegło Stowarzyszenie Rad Stanu i Najwyższych Sądów Administracyjnych Unii Europejskiej, którego XXI Kolokwium zorganizowane 15–16.6.2008 r. w Warszawie poświęcone było kwestii konsekwencji niezgodności z prawem unijnym ostatecznych decyzji administracyjnych i prawomocnych orzeczeń sądów administracyjnych państw członkowskich⁷. W Raporcie Generalnym z XXI Kolokwium stwierdzono, że podstawowym pytaniem wymagającym odpowiedzi jest to, czy prawo państw członkowskich, przewidujące wyjątki od zasady trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych i prawomocnych orzeczeń sądowych, uwzględnia znaczenie, jakie powinno się przypisywać prawu unijnemu dla funkcjonowania administracji publicznej i sądownictwa⁸.

W niniejszej pracy sformułowano następujące tezy:

- 1) tezę główną o obowiązku wzruszenia przez organ administracji (sąd krajowy) niezgodnej z prawem UE ostatecznej decyzji administracyjnej (prawomocnego orzeczenia sądowego) w sytuacjach, w których naruszone są wartości istotne dla funkcjonowania prawa UE;
- 2) tezę o obowiązku organu administracji (sądu krajowego) do nieuwzględnienia określonych w prawie krajowym skutków prawnych ostatecznych decyzji administracyjnych oraz prawomocnych orzeczeń sądowych w sytuacjach, w których naruszone są wartości istotne dla funkcjonowania prawa UE;
- 3) tezę o przyznaniu w prawie UE wyższego poziomu ochrony stabilności niezgodnych z prawem UE prawomocnych orzeczeń sądowych niż w przypadku ostatecznych decyzji administracyjnych sprzecznych z prawem unijnym;
- 4) tezę o braku wymogu ustanowienia przez państwa członkowskie specjalnych środków proceduralnych służących wzruszeniu niezgodnych z prawem unijnym ostatecznych decyzji administracyjnych oraz prawomocnych wyroków sądowych;
- 5) tezę o braku ustanowienia przez ustawodawcę dyskryminujących zasad realizacji uprawnień jednostek w zakresie wzruszenia niezgodnych z prawem UE ostatecznych decyzji administracyjnych (prawomocnych orzeczeń sądowych).

Zaznaczyć należy, że stanu literatury w badanej tematyce nie można uznać za w pełni satysfakcjonujący. W większości wypadków uwaga doktryny skupia się na stosowaniu prawa unijnego przez sądy krajowe. W tym nurcie znajduje się np. praca

---

⁷ Dokumentacja dostępna na stronie: <http://www.aca-europe.eu/index.php/en/colloques-top-en/244-21st-colloquium-in-warsaw-from-15-to-16-june-2008>.

⁸ Raport XXI Kolokwium oraz sprawozdanie z dyskusji, s. 3, dostępny w wersji angielskiej na stronie: http://www.aca-europe.eu/colloquia/2008/gen_report_en.pdf.

D. Kornobis-Romanowskiej⁹. Natomiast w literaturze zagranicznej na szczególną uwagę zasługuje publikacja M.J.M. Verhoeven¹⁰ w całości poświęcona obowiązkom organów administracji wynikającym z prawa unijnego oraz problemom w ich pełnej realizacji o naturze konstytucyjnej. Stosunkowo najwięcej publikacji w języku polskim ukazało się odnośnie problematyki wznowienia postępowania podatkowego po orzeczeniu TS. W większości są to artykuły i fragmenty monografii, które zostały przytoczone w dalszym toku wywodu. Podkreślić należy fakt, że praktycznie brak jest publikacji, poza nielicznymi wyjątkami¹¹, kompleksowo analizujących problematykę konsekwencji niezgodności z prawem unijnym ostatecznych decyzji administracyjnych i prawomocnych orzeczeń sądowych. Brak jest także publikacji, w których dokonana zostałaby próba kompleksowej oceny zgodności z zasadą autonomii proceduralnej trybów postępowania podatkowego, administracyjnego, sądownoadministracyjnego służących wzruszeniu ostatecznych decyzji lub prawomocnych orzeczeń sądowych. Wskazany powyżej stan literatury uzasadnia wybór tematu badań oraz celów badawczych.

Nadmienić należy, że przed opisem struktury pracy konieczne jest przedstawienie kilku uwag technicznych i terminologicznych. W niniejszej pracy świadomym zabiegiem było posługiwanie się terminologią stosowaną w orzecznictwie TS, albowiem TS stosuje własne pojęcia albo terminy w znaczeniu odmiennym niż to, które zostało przyjęte w polskiej nauce prawa¹². Tytułem przykładu braku spójności siatki pojęciowej przyjętej przez TS i naukę prawa polskiego należy przytoczyć pojęcie „jednostki” stosowane przez TS, które nie jest tożsame z pojęciem „strony” przyjętym w nauce prawa polskiego. Pojęcie „jednostki” oznacza bowiem osoby fizyczne, prawne albo inne jednostki organizacyjne, których nie można uznać za emanację państwa członkowskiego¹³. Mając na względzie ilość analizowanych orzeczeń TS, w toku niniejszej pracy powoływane są powszechnie przyjęte w literaturze przedmiotu skróty nazw orzeczeń, np. *Kühne & Heitz*. Pełne nazwy orzeczeń wraz z oficjalnym publikatorem powołane zostały w przypisach tylko za pierwszym razem (np. wyr. TS z 13.1.2004 r. w sprawie *Kuhne & Heitz NV v. Produktschap voor Pluimvee en Eieren*¹⁴). W przypadku odwoły-

---

⁹ D. Kornobis-Romanowska, Sąd krajowy w prawie wspólnotowym, Kraków 2007.

¹⁰ M.J.M. Verhoeven, The Costanzo Obligation. The obligations of national administrative authorities in the case of the incompatibility between national law and European law, Antwerpia 2011.

¹¹ Do takich wyjątków zaliczyć należy m.in. M. Taborowski, Konsekwencje naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe, Warszawa 2012; S. Biernat, w: J. Barcz (red.), Prawo Unii Europejskiej. Zagadnienia Systemowe, Warszawa 2006, s. 261; a także Z. Kmiecik, Postępowanie administracyjne i sądownoadministracyjne a prawo europejskie, Warszawa 2010.

¹² Podobnie odnośnie braku równoważności między terminologią stosowaną przez TS oraz tą stosowaną w prawie krajowym – D.U. Galetta, Procedural Autonomy of EU Member States. Paradise lost?, Heidelberg Dordrecht London New York 2011, s. 53.

¹³ Szerzej M. Szpunar, Odpowiedzialność podmiotu prywatnego z tytułu naruszenia prawa wspólnotowego, Warszawa 2008, s. 18; K. Scheuring, Ochrona praw jednostek w postępowaniach przed sądami wspólnotowymi, Warszawa 2007, s. 49.

¹⁴ Wyr. TS z 13.1.2004 r., C-453/00, EU:C:2004:17.

wania się kolejny raz do tej samej sprawy, w przypisach zastosowano tylko skrót nazwy (np. *Kühne & Heitz*).

Zaznaczyć należy, iż skrót „TS” oznacza odpowiednio Europejski Trybunał Sprawiedliwości oraz Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w zależności czy wyrok zapadł przed lub po dniu wejścia w życie TFUE. Natomiast określenie „prawo wspólnotowe” używane jest w kontekście wyroków TS wydanych przed dniem wejścia w życie TFUE. Z pojęcia prawa unijnego wyłączone zostały te działy prawa, które przed wejściem w życie TFUE należały do II i III filaru. Z kolei pojęcia „roszczenia” oraz „uprawnienia” są stosowane zamiennie w szerokim znaczeniu przyjmowanym w orzecznictwie TS. Pojęcie „roszczenia (uprawnienia) unijnego” oznacza wszelkie prawa przysługujące jednostkom, które są wywodzone z prawa UE¹⁵. Ze względu na konieczność stosowania aktualnego nazewnictwa konieczne było przytoczenie obecnie obowiązujących przepisów prawa pierwotnego w wersji nadanej przez Traktat z Lizbony¹⁶. W celu ułatwienia lektury publikacji każdorazowo przy pierwszym powołaniu przepisu TFUE lub TUE, w nawiasach podaje się dawną numerację przepisu (np. dawniej art. 10 TWE).

Niniejsza publikacja została podzielona na sześć rozdziałów, poprzedzonych przedmową. W Rozdziale I zostały przedstawione w ogólnym zarysie kluczowe dla niniejszej pracy pojęcia (zasady autonomii proceduralnej państw członkowskich, pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań). W Rozdziale II analizie zostały poddane sytuacje, w których organ administracji lub sąd administracyjny ma obowiązek wzruszenia ostatecznej decyzji administracyjnej lub prawomocnego orzeczenia sądowego niezgodnego z prawem unijnym w związku z zastosowaniem zasady skuteczności. Następnie przeanalizowany został analogiczny obowiązek mający podstawę w zasadzie równoważności (Rozdział III). W przypadku obu obowiązków – po wykazaniu ich zakresu i przesłanek stosowania, wynikających z orzecznictwa TS, wskazane zostały ich podstawy prawne oraz sposób ich realizacji w polskim porządku prawnym. Pojęcie podstawy prawnej nie można jednak przyjmować w znaczeniu przyjmowanym w polskim prawie i postępowaniu administracyjnym. Zastosowane zostało ono w niniejszej publikacji jako określenie zasad prawa unijnego lub przepisów prawa pierwotnego stanowiących uzasadnienie dla ustanowienia przez TS poszczególnych mechanizmów stanowiących konsekwencję niezgodności z prawem UE ostatecznych decyzji administracyjnych oraz prawomocnych orzeczeń sądowych. Z uwagi na różnice w stosowaniu poszczególnych procedur odrębnie przeanalizowana została możliwość wzruszenia ostatecznych decyzji podatkowych, administracyjnych oraz prawomocnych orzeczeń sądowych.

Po powyższych rozważaniach omówiony został obowiązek wzruszenia ostatecznych decyzji administracyjnych w związku z wydaniem w późniejszym okresie orzeczenia TS prezentującego odmienną niż w rozstrzygnięciu organu administracji wykładnię

---

¹⁵ Szerzej *N. Póltorak*, *Ochrona uprawnień*, s. 31 i n.

¹⁶ Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w Lizbonie 13.12.2007 r., Dz.Urz. UE C z 17.12.2007 r. Nr 306.

prawa unijnego (Rozdział IV). Poza przedstawieniem zakresu przesłanek oraz podstaw prawnych tego mechanizmu ustanowionego w orzeczeniu TS w sprawie *Kühne & Heitz* określone zostały jego skutki dla organów administracji. W dalszej kolejności został zanalizowany sposób realizacji mechanizmu w warunkach polskich w odniesieniu do decyzji wydawanych w ramach postępowania podatkowego oraz administracyjnego.

Następnie omówiony został obowiązek wzruszenia ostatecznych decyzji i prawomocnych orzeczeń sądowych ustanowiony w sprawie *Skoma-Lux*¹⁷ (Rozdział V). Tak jak w przypadku wcześniejszych mechanizmów, określenie sposobu ich realizacji w polskim porządku prawnym poprzedzone zostało ustaleniem jego zakresu i przesłanek stosowania. Szósty rozdział niniejszej pracy dotyczy obowiązku odmowy zastosowania przepisów krajowych, określających skutki prawne ostatecznych decyzji administracyjnych lub prawomocnych orzeczeń sądowych. Skutkiem zastosowania tego mechanizmu nie jest uchylenie rozstrzygnięć sprzecznych z prawem unijnym, ale zakwestionowanie ich wiążącego charakteru w innych postępowaniach administracyjnych lub sądowych. W podsumowaniu przedstawione zostały wyniki analiz i rozważań poczynionych w toku niniejszej pracy.

Niniejsza książka stanowi zaktualizowaną wersję rozprawy doktorskiej, obronionej na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego 8.10.2018 r. W tym miejscu pragnę serdecznie podziękować promotorce rozprawy dr hab. prof. UW A. Wiktorowskiej, recenzentom rozprawy prof. dr hab. J.P. Tarno i dr hab. prof. UKSW Z. Cieślakowi oraz recenzentowi wydawniczemu niniejszej monografii dr hab. prof. ALK A. Mudreckiemu za uwagi i komentarze, które wpłynęły na merytoryczną zawartość ostatecznej wersji publikacji.

Monografia uwzględnia stan prawny i faktyczny na dzień 16.11.2021 r.

Warszawa, listopad 2021 r.

Marek Maliński

---

¹⁷ Wyr. TS z 11.12.2007 r., C-161/06, *Skoma-Lux sro v. Celní ředitelství Olomouc*, EU:C:2007:773.

[Przejdź do księgarni →](#)

ksiegarnia.beck.pl